

Антон Керемидчиев:

Обичам сложните психологични роли

Баритонът Антон Керемидчиев е българин с италиански паспорт, който живее в Германия и пее по световните оперни сцени. Той се представи блестящо в ролята на Макбет на премиерата на едноименната опера от Джузепе Верди в Държавната опера в Прага (11 юни 2015 г.) и на Сметановия фестивал в Литомишл (19 юни 2015 г.). Нашият известен баритон разказва пред списание „Българи“ за творческия си път, за сценичните си изяви по света, за оперните сцени в Прага и за особената светлина и ведрост, която излъчва чешката столица.

Антон Керемидчиев

Г-н Керемидчиев, какви бяха първите Ви стъпки в оперното изкуство?

Аз съм роден в Русе, но съм израснал в София. Започнах да пея на 18-годишна възраст. Първо пеех в хора на строителните войски с диригент Валентин Бобевски. Всъщност това ми беше и военната служба. Завърших Българска държавна консерватория в класа на проф. Сима Иванова. Когато бях последен курс, ме приеха за солист в Софийската опера. Първите 7–8 години пях само басови роли. През 1988–89 г. бях на специализация в Академията на Борис Христов в Рим. С него съм работил големи басови роли – „Сомнамбула“, „Симоне Боканегра“, „Силата на съдбата“ и др. Като участник в конкурса „Тоти дал Монте“, пях на един концерт

в Тревизо. След това ми предложиха специализация в Италия. Участвах в операта „Дон Жуан“ на Моцарт под диригентството на Петер Мааг. После заминах за Германия, където от 1990 до 1994 г. бях назначен за солист в Лайпцигската опера.

Завършили сте Българската държавна консерватория като бас, но сега сте известен баритон. Какво Ви накара да смените амплото си?

Постепенно установих, че басът не е моят глас. Аз имам низини, но моят глас е баритонален. През 1994 г. заминах отново за Италия. Близо до Верона – в Тревизо, намерих един много добър учител – французинът Клод Тиолас. Той е бил асистент на Лаури Волпи и на Марио дел Монако. Беше първият, който ми обърна

внимание върху тънкостите на старата италианска певческа школа. При него ходех на консултации 15–20 години.

Научи ли Ви Клод Тиолас на нещо специфично, което не знаехте дотогава за италианското бел канто?

Той още в самото начало ми каза, че се занимава със занаятчийската част на професията и ще ме учи само на техниката на пеене, а не на интерпретацията на различни роли. Защото има такива преподаватели, които учат всичко и накрая нищо не се получава.

Клод Тиолас е една много важна личност в моя живот. С него съм учил повече, отколкото с всички останали заедно. Той основно промени начина ми на пеене. Работихме две години интензивно. Междувременно пеех в Палермо, Пезаро, Триест. Музикалният критик Марин Бончев установи, че аз съм първият българин, пял в Пезаро (1994 г.). През тези две години пеех междинен репертоар. Исках да започна да се изявявам като баритон и тази възможност ми се предостави в Кобург, където дебютирах с Яго в „Отело“ на Верди. Оттогава нещата тръгнаха добре, защото се оказа, че това е истинският ми глас и не се налагаше изкуствено фалшифициране на тембъра ми. От Кобург се прехвърлих в Дармщад. Там имаше много силен екип. За солист в Дармщад ме ангажира известният диригент Марк Абрехт. В този театър направих основните си роли и поех в една нова за мен посока, която може да се стори странна за българския читател, но аз пея с голямо удоволствие Рихард Вагнер и Рихард Щраус. Дори някои слуша-

тели смятат, че съм по-убедителен в немския репертоар. А и на мен лично този репертоар ми доставя по-голямо удоволствие.

На кои оперни сцени пеете?

Истинската ми кариера започна, когато вече не бях обвързан с постоянен договор. Първите години пеех главно в Германия – в Хамбург, Дюселдорф, Дортмунд, Берлин, Бон, Манхайм, Франкфурт, Хале, Лайпциг и др. После бях в Хон Конг на турне с Лайпцигската опера с „Тристан и Изолда“, в Пекин пях „Лоенгрин“, в Токио – Die Tote Stad. През 2017 г. ми предстои да пея в Токио „Залезът на боговете“. Пея също във Франция, във Виена, Загреб, Братислава, Будапеща, Грац, Хелзинки и др.

Как попаднахте в Прага?

Диригентът Мартин Легинус, който е шеф на Държавната опера, ме чу, когато правихме „Лоенгрин“ в Братислава и ме покани в Прага за премиерата на „Макбет“ в Държавната опера. Аз съм пял тази роля през 2011 г. и 2012 г. в Дойче опер в Берлин. Постановката беше заимствана от Кьолн, където режисурата беше от 90-те години в стил „Чаушеску“. В Народния театър в Прага ме покани диригентът Ярослав Кизлинг, с когото се запознах в Националната опера в Токио.

В Германия често се правят експериментални постановки. Вие играли ли сте в такива представления и какво е мнението Ви за тях?

Аз съм много критично настроен към подобни режисури – като например „Фиделио“ с контейнери, с каски, със строителни материали. Това е мода, която се разпространя-

ва по целия свят. Хубаво е певците да се занимават с актьорско изкуство и в това отношение операта е спечелила. Но дали трябва всичко да бъде променено и модернизирано е въпрос, който ние като изпълнители трудно можем да решим. Тук публиката също може да си каже думата. Ако откаже да посещава подобни представления, те едва ли ще имат шанса да просъществуват.

Като че ли днес оперният спектакъл зависи много повече от режисьора отколкото от диригента?

С малки изключения е точно така. В много оперни постановки режисьорът дори решава кой ще пее и често сменя известни певци, ако те не отговарят на неговата визуална представа за персонажа.

Кои са любимите Ви роли?

Симоне Боканегра от едноименната опера на Джузепе Верди. Според мен трудно може да се намери по-хубава оперна партия за баритон. Амфортас от „Парсифал“ на Вагнер е също една разкошна роля. Има и персонажи, които с течение на времето ми станаха любими. Ролята, която най-често пея, е Телрамунд от „Лоенгрин“. Много мои колеги ненавиждат тази роля и гледат да я избегнат, защото е ужасно трудна, драматична, висока и с много силен оркестър. Аз съм я пял вече 70 пъти. Фридрих фон Телрамунд е герой, който губи борбата, но по някаква вътрешна причина ми е симпатичен. В много театри съм пял също Клингзор от „Парсифал“. Обичам по-сложните психологични роли. И в това отношение Яго от „Отело“ на Верди е много интересен герой за мен.

А любимите Ви певци?

Харесвам Рикардо Страчари – учителят на Борис Христов, Матиа Батистини. От немските певци – бас-баритоните Ханс Хоттер и Ханс Херман Нисен. Обичам да слушам и тенори като Тито Скипа. От големите български певци харесвам Борис Христов, Никола Гюзелев, Николай Гяуров и Гена Димитрова, с която съм работил.

Кои български певци са били Ваши сценични партньори?

С българи съм пял предимно в България. С Веселина Кацарова съм участвал в „Консула“ на Джан Карло Меноти, а с Александрина Пендачанска – в „Риголето“ в Софийската опера.

С кои известни диригенти сте работили?

С Марк Албрехт, Адам Фишер, Кирил Петренко, Паоло Кариниани, Карло Франчи, Лоар Загросек, Ян ван Щеен, Иван Ангелов и др.

Има ли някакво специално отношение в чужбина към българските певци?

Различно е. Има хора, на които не им харесва тембърът, славянското звучене и вибратото на гласа. Те не могат да възприемат естественото вибрато на нашите гласове. Но аз самият никога не съм имал проблеми с това.

Животът на артиста е изпълнен с непредвидени и понякога комични ситуации. Какви изненади Ви са се случвали на сцената?

Преди три години правихме в зала „България“ „Травиата“ с Любка Биладжони. Това беше полуконцертно

В ролята на Макбет от едноименната опера на Верди в Държавна опера – Прага

Сцена с вещиците от 3 действие на операта „Макбет“ в Държавна опера – Прага

изпълнение и затова използвахме всички входове. Аз пеех Жорж Жермон и влязох от задния вход. Вратата след мен се затвори с гръм и трясък и една жена изкрещя в пълната тишина: „Простак с простак!“ Всички започнаха да се смеят и тя се сконфузи. Докато бях солист в Лайпцигската опера, пеехме близо до Хале – в Бад Лаухщед, където има един много стар, дървен театър още от времето на Гюте. Там по традиция се играе „Вълшебната флейта“. Понеже сцената е много малка, се наложи да използваме всички входове на залата. Двама солисти влязохме през един страничен вход, хванали здраво третия солист за ръце. Като ни видя, един мъж от публиката скочи и се развика: „Чакайте, бе, ще го убиее човека!“

Имате ли любима оперна сцена?

Не. За мен е важно как се чувствам на сцената, какви са партньорите ми, как съм приет от публиката. Големината на сцената също е второсте-

пенна величина. Тук, в Държавната опера в Прага, се чувствам много добре – харесва ми сцената, акустиката, партньорите; ръководството също се отнася с голямо уважение към мене.

Вие сте пели и на сцената на Народния театър в Прага. Коя от двете сцени има по-добра акустика?

В Държавната опера акустиката е много по-добра, отколкото в Народния театър. Но това са стари театри и двата имат добра акустика. В Хамбургската опера и в Дойче опер, например, акустиката е много по-лоша.

Какво Ви дава и какво Ви взема операта? Спазвате ли някакъв специален режим?

Не спазвам никакъв специален режим. Гледам да живея съвсем нормално. Неприятното е, че моята професия е свързана с много пътувания и аз дълго време отсъствам. Поня-

кога повече от един или два месеца. Жена ми и дъщеря ми страдат, когато съм далеч от къщи. Но това беше моята мечта още в самото начало – да бъда на свободна практика. Не съм си представял тази професия по друг начин.

Каква е разликата между това един певец да е на щат в някакъв театър и да е на свободна практика?

Вече само немскоезичните страни останаха с постоянни трупи. Съставите са много намалели. На всеки 4–5 години идва нов интендант и уволнява почти всички. Понятието като постоянна работа вече няма. Затова много хора си сменяха професиите.

Как релаксирате, с какво се занимавате в свободното си време?

Обичам различни форми на изкуство. Обичам да чета руски, френски, немски, български класици. В момента чета „Строители на съвременна България“ на Симеон Радев. В София си купих и неговите мемоари. Спортувам, но не много интензивно – правя гимнастически упражнения без тежести, защото пеенето изисква пластичност.

Какви са впечатленията Ви от Прага?

Прага е един разкошен град, в който ми се струва, че има една особена светлина, една особена ведрост и когато идвам тук, ми става хубаво на душата.

Мария Захариева

Антон Керемидчиев – Макбет в пражката Държавна опера

Антон Керемидчиев

е роден в Русе. Завършил е Българската държавна консерватория с пеене. Учи с Борис Христов в София и Рим. Антон Керемидчиев започва кариерата си като бас. Солист е на Държавната опера в София и на Лайпцигската опера. Гостува в „Театро Верди“ в Триест, в Театро Масимо в Палермо, в Росиниевия оперен фестивал в Пезаро. Два пъти е финалист в конкурса „Тоти Дал Монте“ в Тревизо. Пее в Париж, Валенсия, Овиедо, Москва и др. През 1997 г. учи пеене при Клод Тиолас и постепенно преминава от басов към баритонов репертоар. Следва успешен дебют в ролята на Яго и ангажименти в Кобург и в Дармщат, където е солист от 1998 до 2003 г. Репертоарът му включва Ренато, Жермон, Амонасро, Ескамилио, Набуко, Яго, Симоне Боканегра, Телрамунд, Курвенал, Барак и др. Гастролира в Хамбургската държавна опера, в Комичната опера в Берлин, в Дюселдорфската опера, в Народния театър в Манхайм, във Франкфуртската опера, в оперите в Хале, Лайпциг и др. Антон Керемидчиев пее под палката на диригенти като Джеймс Конлин, Марк Албрехт, Адам Фишер, Лотар Загроек, Кирил Петренко, Паоло Кариниани и Карло Франци.

„На най-високо равнище (...) беше изпълнението на българина Антон Керемидчиев, което се издигаше осезаемо над общото ниво на интерпретация. Неговата сценична проява показва възможно най-добра школовка и специфичен смисъл за стиловите изисквания на вердиевската канилена.“ (Иван Жачек, „Театрални новини“)

„Гостуващият баритон Антон Керемидчиев притежава здрав и сигурен във всички регистри глас, а неговата ария *Pietà, rispetto, Amore* (...) считам за един от най-силните моменти на цялата вечер.“ (Хана Ехлова)